

Ιεροσολύμων Θεόφιλος: Ο Χριστός είναι ο ήλιος της δικαιοσύνης

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου της Ελληνορθοδόξου Αραβοφώνου Κοινότητας της πόλεως Ρέινε κοντά στη Ναζαρέτ, ιερούργησε την Κυριακή του Τυφλού ο [Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος](#).

Πριν την έναρξη της Θείας Λειτουργίας οι Πρόσκοποι επεφύλαξαν θερμή υποδοχή στον Μακαριώτατο. Συλλειτουργήσαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός και ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος, ο Γέρων Καμαράσης Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, ο εφημέριος του Ναού Αραβόφωνος Πρεσβύτερος π. Συμεών, Προϊστάμενος της Κοινότητας και άλλοι Πρεσβύτεροι όμορων Κοινοτήτων και ο Αρχιδιάκονος π. Μάρκος και ο Ιεροδιάκονος π. Ευλόγιος. Έψαλλε η χορωδία των ενοριτών της Κοινότητας.

Ο Προκαθήμενος της Σιωνίτιδος Εκκλησίας, μεταξύ άλλων, στο κήρυγμά του ανέφερε ότι οι λόγοι του ευεργετηθέντος τυφλού αποτελούν ομολογία πίστεως.

Επίσης, τόνισε ότι ο Χριστός είναι ο ήλιος της δικαιοσύνης, ο οποίος ήλιος είναι εκείνος ο οποίος ανατέλλει σε όλη τη ζωή των ανθρώπων. *“Το μεν ανέσπερον φως της Αναστάσεως καταυγάζει το σκότος της νυκτός και η ελπίς και η χαρά της εν Χριστώ ζωής διαδέχεται την απελπισίαν του θανάτου. Ο δε εκ του τάφου ανατέλλων Ήλιος, δηλονότι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός χαρίζει εις όλους την αιώνιον και αληθινήν ζωήν”,* είπε.

Ακολουθεί ολόκληρο το κήρυγμα:

«Καί παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς· καί ῥώτησαν αὐτόν οἱ μαθηταί αὐτοῦ λέγοντες· ραββί, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλός γεννηθῇ; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ’ ἵνα φανερωθῇ τά ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν 9, 1-3).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καί Ποιητής, Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ καί περικαλλεῖ ὑμῶν Ναῷ, ἵνα πασχαλῶς ἐορτάσωμεν τό εἰς τόν ἐκ γενετῆς τυφλόν γενόμενον ὑπ’ Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου θαῦμα, τῆς ἐπιχρίσεως δηλονότι πηλοῦ ἐπὶ τούς τύπους τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Τό γενόμενον τοῦτο θαῦμα εἰς τόν ἐκ γενετῆς τυφλόν διακρίνεται ὅλων τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ, διότι «ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἥνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου», (Ἰωάν 9,32). Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ Χριστός ἐθεράπευσε τόν τυφλόν, κινούμενος «αὐτοκινήτως δι’ ἀγαθότητα», ὡς λέγει Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «ἐπὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἰδὼν τυφλόν ἐκ γενετῆς ὡς ὁ Ἰωάννης φησιν, οὐδέ αἰτηθεῖς, ἀλλ’ αὐτοκινήτως δι’ ἀγαθότητα πτύσας ἐπὶ τήν γῆν καί πηλόν ποιήσας καί τοῦ τυφλοῦ τούς ὀφθαλμούς ἀλείψας, εἶπε πρὸς αὐτόν· ὕπαγε, νίψαι εἰς τήν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ».

Ὁ μέν Χριστός ἐθεράπευσε «αὐτοκινήτως» τόν τυφλόν, διότι τοιοῦτοτρόπως ἀπεκάλυψεν, λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ὅτι Οὗτος εἶναι «μείζων καί ἐπιδοξότερος (=ἐνδοξότερος) ἀπὸ ὅλους. Μέ ἄλλα λόγια, διὰ τῶν ἔργων τούτων ὁ Χριστός ἀπέδειξεν ὅτι Αὐτός ἔχει τήν δύναμιν καί τήν ἐξουσίαν, τήν ὁποίαν οὐδεὶς ἐκ τῶν ἁγίων κατεῖχε ποτέ. Πρὸς τοῦτο, ὁ Ἰησοῦς ἐπικαλεῖται εἰς ἀπόδειξιν τό

θαῦμα «τῆς τροπῆς τῆς τυφλότητος», τήν ὁποίαν ἀνατροπήν (=ὑπερνίκησιν) οὐδεὶς ἄλλος ἐπεχείρισεν ἢ ἐπετέλεσε ποτέ.

Ὁ δέ θεραπευθεὶς τυφλός εἰς τὰς προκλήσεις καὶ τὰς κατηγορίας τῶν ἀπιστούντων Φαρισαίων ἐναντίον τοῦ θεραπεύσαντος αὐτόν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀπειλὰς καὶ εἰρωνείας κατ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου μετὰ παρρησίας ἀπαντοῦσε λέγων «εἰ μή ἦν οὗτος παρά Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν», (Ἰωάν. 9,33).

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ εὐεργετηθέντος τυφλοῦ ἀποτελοῦν ὁμολογίαν πίστεως, ὅτι ὁ θεραπεύσας αὐτόν εἶναι ἀπεσταλμένος ἀπὸ τόν Θεόν. Ἡ ὁμολογία αὕτη τοῦ τυφλοῦ ἐκπηγάζει ἐκ τῆς πίστεως αὐτοῦ κατὰ τόν ψαλμωδόν «ἐπίστευσα διό ἐλάλησα» (Ψαλμ. 115,1) ὡς καὶ κατὰ τόν θεῖον Παῦλον «καί ἡμεῖς πιστεύομεν δι' ὃ καὶ λαλοῦμεν», (Β' Κορ. 4,13). Τούτέστιν καὶ ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἔχομεν τήν ἰδίαν ζῶσαν πίστιν μετὰ τοῦ ψαλμωδοῦ Δαυΐδ πιστεύομεν εἰς τόν ἀληθινόν Θεόν· διὰ τοῦτο ὁμολογοῦμεν καὶ κηρύττομεν τήν πίστιν μας.

Ἡ δύναμις τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως τοῦ τυφλοῦ καταδείκνυται ἐκ τῆς ἀποκρίσεως αὐτοῦ εἰς τόν Ἰησοῦν «καί τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; εἶπε δέ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἑώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν· ὁ δέ ἔφη· πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ», (Ἰωάν. 9, 36-38).

Ἑρμηνεύοντες τούς λόγους τούτους τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ μὲν Ζιγαβηνός λέγει: «εὐθύς ἐπίστευσεν [ὁ τυφλός]· ἤψατο γάρ ὁ λόγος αὐτίκα τῆς αὐτοῦ ψυχῆς, εὐρών αὐτήν ἀγαθὴν καὶ κατέλαμψεν αὐτήν εἰς ἐπίγνωσιν καὶ πίστιν». Ὁ δέ Μέγας Βασίλειος λέγει: «Οὕτως ἡ μὲν προσκύνησις τῇ πίστει ἀκολουθεῖ ἡ δέ πίστις ἀπὸ δυνάμεως βεβαιοῦται... Γινώσκομεν δέ ἐκ τῆς δυνάμεως τόν Θεόν. Ὡστε πιστεύομεν μὲν τῷ γνωσθέντι, προσκυνοῦμεν δέ τῷ πιστευθέντι».

Ὅντως, ἡ ἐνέργεια τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία συνέβαλεν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν πίστιν τοῦ θεραπευθέντος τυφλοῦ, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἀπὸ τὴν ἀπόκρισίν του εἰς τούς Φαρισαίους λέγοντος: «εἰ ἁμαρτωλός οὖν ἐκεῖνος [ὁ θεραπεύσας] ἐστίν οὐκ οἶδα. Ἐν οἶδα, ὅτι τυφλός ὢν ἄρτι βλέπω», (Ἰωάν. 9,25).

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ θεραπευθεὶς τυφλός δέν παρέχει ἐξηγήσεις περὶ τοῦ τρόπου τῆς θεραπείας οὔτε προσφεύγει εἰς θεωρίας, ἵνα ἀποσαφηνίσῃ τά περὶ τοῦ θαύματος, τοὔτέστιν τῆς ἐμπειρίας τῆς ἀπεριγράπτου αὐτοῦ εὐεργεσίας, τῆς ὁποίας ἔτυχεν ἀπὸ τόν φωτοδότην Χριστόν: «πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων», (Ἰακ. 1,17), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος.

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐχάρισεν εἰς τόν ἐκ γενετῆς τυφλόν οὐχί μόνον τούς ὀφθαλμούς καί τό φῶς αὐτῶν, ἀλλά ταυτοχρόνως παρέσχεν αὐτῷ καί τό θαυμαστόν Αὐτοῦ φῶς», (Α' Πέτρ. 2,9). Διό καί ὁ θεραπευθεῖς τυφλός εἶπεν εἰς τόν Ἰησοῦν: «Πιστεύω Κύριε, καί προσεκύνησεν Αὐτῷ» (Ἰωάν. 9,38). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ τυφλός ἐκλήθη ὑπό τοῦ Χριστοῦ εἰς τό θαυμαστόν Αὐτοῦ φῶς. «Ἐγώ εἶμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12), λέγει Κύριος.

Αὐτό ἀκριβῶς τό φῶς τῆς ζωῆς ἔλαμψεν ἐν τῷ κόσμῳ κατά τήν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν ἐκ τῶν νεκρῶν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ὑμνολογικῶς καταγγέλλει τοῦτο ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καί Χριστόν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωήν ἀνατέλλοντα».

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος ἥλιος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει εἰς πάντας τούς ἀνθρώπους τήν ζωήν αὐτοῦ. Τό μέν ἀνέσπερον φῶς τῆς

Ἀναστάσεως καταυγάζει τό σκότος τῆς νυκτός καί ἡ ἐλπίς καί ἡ χαρά τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς διαδέχεται τήν ἀπελπισίαν τοῦ θανάτου. Ὁ δέ ἐκ τοῦ τάφου ἀνατέλλων Ἥλιος, δηλονότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός χαρίζει εἰς ὅλους τήν αἰώνιον καί ἀληθινὴν ζωήν.

«Ὑπαγε εἰς τήν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καί νίψαι», ἐνετείλατο καί λέγει ὁ τυφλός· «ἀπελθὼν δέ καί νιψάμενος ἀνέβλεψα», (Πρβλ. Ἰωάν. 9,11). Τό παράγγελμα τοῦτο τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀπευθύνεται καί εἰς πάντας ἡμᾶς. Καί τοῦτο, διότι ἡ κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τήν ὁποῖαν προσφέρονται δωρεάν τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῶν ἁγίων Μυστηρίων καί δὴ τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία εἶναι τό θεραπευτήριον καί ἰατρεῖον τῶν ποικίλης φύσεως ψυχικῶν καί σωματικῶν ἡμῶν νοσημάτων.

Παρακαλέσωμεν, λοιπόν, καί ἡμεῖς τόν θεραπευτήν τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ καί μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Δικαιοσύνης ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τόν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσπαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω καί ἡμῶν τά ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱούς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καί ἄφατος, ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία, φιλόανθρωπε, δόξα σοι».

Χριστός Ανέστη. Έτη πολλά!

